అచ్యుతం

గేటు తోసుకు లోపల కడుగెట్టాను. సరిగా ఆవేళకి ఏ మల్లెతీగ కిందో, చీడీల పక్కనో, డాబామీదో నవ్వుతూ కనబడే రాధ నా కంటికి అవుపడలేదు. టాయిలెట్ యింకాపూర్తికాలేదేమో అనుకుంటూ మెల్లిగా హాల్లోకి వెళ్ళాను.

మల్లెపువ్వులా తయారై వుండాల్సిన రాధ వాలుకుర్చీలో పడుకొని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది. నా రాకగూడా గమనించినట్టు లేదు. అఖరికి నిద్ర లేచేవేళకి గూడా నలగకుండా, శుభ్రంగావుండే రాధ అంత చికాగ్గా వుందేమిటి చెప్మా అని దగ్గాను.

తలెత్తింది. నావంకచూసి 'రా' అంది కుర్చీచూపిస్తూ. మొఖంమీద చిరునవ్వు కనపడదేం?

అసలు రాధకీ నాకూ స్నేహం ఎలా అయిందంటే, మావూళ్ళో వున్న లేడీస్ క్లబ్‌కి అందరికిమల్లే నేనూ వెళ్తూండేదాన్ని. సాధారణంగా మా క్లబ్‌లో చీరెలూ, జాకెట్లూ, నగలూ, లేచిపోవడాలూ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం.

పూర్వం వున్న గవర్నమెంటు డాక్టరుకి బదిలీఅయి మరో డాక్టరొచ్చాడు. పూర్వపు డాక్టరుగారి భార్యకు పూజలూ పునస్కారాలూ తప్ప మరోగోల తెలియదు. కొత్తగావచ్చిన డాక్టరుభార్యమటుకుఅంతకంటె వుత్సాహంగా వుంటుందా? అనుకున్నాం మేమంతా. వూరికి ఏ ఆఫీసర్లొచ్చినా, వారి భార్యల్ని మాతో పోల్చుకు తృప్తిపడటం మాకో అలవాటయింది.

డాక్టరువచ్చి స్థిరపడిన నెల్లాళ్ళకు ఆయనభార్యా వచ్చింది. డాక్టరు కూడా చిన్నవాడు. పిల్లామేకా లేరు. ఆయనభార్య యింటర్‌దాకా చదివిందనీ, నాగరిక యువతీమణి అనీ మేమంతా ముందుగానే వినివున్నవాళ్ళ

మవడంచేత ఆవిడ రాకకోసం ఆతృతగా చూశాం. కాస్త చదువుకున్న యువతి అయితే మా క్లబ్బులో మెంబరవాల్సిందే, అందులో డాక్టరు భార్య మెంబరుగాకుండా వూళ్లో కాపురం చేస్తుందా ?

రాధ ఆవరణలో అడుగెట్టగానే క్లబ్‌కి కొత్తకాంతి వచ్చింది. అసలు అలా కాంతి వెదజల్లడం రాధలోనే స్వతహాగా వుంది. రాధతిరిగిన స్థలాలు తళుక్కుమనేవి. మూడునెలలు తిరక్కుండానే రాధ క్లబ్ సెక్రెటరీ అయింది. క్లబ్‌లో ఎన్ని మార్పులు? వ్యక్తులు సంఘాన్ని ఎలా మార్చేదీ రాధలాంటివాళ్ళు ఋజువుచేస్తారు. బకాయిపడ్డ చందాలు రాబట్టడమే కాకుండా విరాళాలుకూడా వసూలుచేసింది. ఎన్నో ఆటవస్తువులు తెప్పించింది. రింగ్ టెన్నిస్, బాడ్‌మింటన్, టేబుల్ టెన్నిస్, చదరంగం రకరకాల గేమ్సు మొదలెట్టింది. చిన్న లైబ్రరీ వోపెన్ చేసింది. రకరకాల పత్రికలు తెప్పించింది. క్లబ్‌కి జీవంపోసిందంటే నమ్మండి. కాలుతీసి కాలు పెట్టేఓపిక లేకపోయినా ఈ కీర్తిఅంతా రాధకే ఎందుకు దక్కాలనే యీర్ష్యాళువులు మాలో కొందరు లేకపోలేదు. కాని వాళ్ళేం చెయ్యగలరు? రాధ సమర్థురాలు కావడంవల్ల యీ కుటిలమనస్కుల్ని లెక్కచేసేది కాదు.

మేమిద్దరం ఒకేవీధిలో వుండటంవల్ల క్లబ్ స్నేహమేకాకుండా ఇంటి స్నేహంకూడా కలిసింది. నేను లేకుండా రాధ ఇంతవరకూ ఒక్క సినిమాకు పోలేదు

"ఏం రాధా ఏవో కలలు కంటున్నావ్ ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"మనసేమిటో బాగాలేదు" అంది ముభావంగా.

రాధకి మనసు బాగా లేకపోవడమా ? యిదే మొదటిసారి నేను వినడం. అందరికి మల్లే రాధ భర్తతో కీచులాడదు. పనివాళ్ళమీద విసుక్కోదు. పెంకిపట్టు పట్టదు. నవ్వుతూ అందర్నీ తనచుట్టూ తిప్పుకోగల రాధకి మనసు బాగుండలేకపోవడమా ? చిత్రంగా ఉందే !

"వంట్లో నలతగా ఉందా ?" అన్నాను.

"డాక్టరు ప్రాణనాథుడై వుండగా నాకు జబ్బేమిటి ?" అంది మామూలు ధోరణిలో.

"మనసు బాగాలేకపోవడానికి కారణం ?"

"ఏంలేదు" అంటూ టేబుల్ మీద కాయితాన్ని ఊరికే చూస్తోంది. బహుశా వాళ్ళవాళ్ళకి వొంట్లో బాగోలేదని వుత్తరం వచ్చిందేమో !

"డాక్టరుగారొచ్చే వేళయినట్టుంది. కాస్త ముఖం కడుక్కొని చీర మార్చుకోవూ ?"

"తొమ్మిదింటిదాకా రారు"

"అంటే అప్పటిదాకా ఇలా దిగాలుగా కూచుంటావా ?"

"కూచుని నేను చేసేదేమీలేదు" అంది నిరాశగా.

"అసలు నువ్వు చెయ్యదల్చుకుందేమిటి ?" అన్నాను జాజిపందిరి కిందకు తీసుకెడుతూ.

తన చేతిలో ఉత్తరం నా చేతిలో పెట్టి "చదువు—నీకే తెలుస్తుంది" అంది రాధ.

చదివాను. రాధ అన్నగారు రాసిన వుత్తరం. రాధ తన తల్లిదండ్రుల గురించీ, చెల్లెళ్ళూ తమ్ముడూ గురించీ చెప్పిందిగాని తనకో అన్నగారు ఉన్నట్టు చెప్పలేదు. ఆరేళ్ళ తర్వాత చెల్లెల్ని చూసేందుకు వస్తున్నాడు. అతని వెంట అచ్యుతాన్నిగూడా తీసుకొస్తున్నాట్ట. బాగానేవుంది. ఇందులో ఆలోచించాల్సినంత కారణం ఏమీ లేదే ? అసలు అన్నగారు వస్తున్నందుకు పొంగిపోవాల్సింది. రాధ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది...తలా తోకా కూర్చుకోలేక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాను. "మా అన్న వస్తున్నందుకు నేను ఆలోచించడంలేదు. వస్తూ ఆ అచ్యుతాన్ని ఎందుకు తేవాలని పట్టుకుంది"

"ఏం స్నేహితుడు కాబోలు. నీకు తెలుసు నంటున్నాడాయన. ఏదో రెండు రోజులుండి వెళ్తారు. దానికి బుర్ర బద్దలు చేసుకోవాలా ?" అన్నాను గుక్క తిప్పుకోకుండా.

"నీ కర్థంకాదు మణీ నే చెప్పిందంతా విన్న తర్వాత మాట్లాడు.

ఈ అచ్యుతాన్ని ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం చూశాను. ఒక సాయంత్రం-అంటే నేను ఎస్. ఎస్. యల్. సి. చదువుతున్న రోజుల్లో స్కూలునుంచి యింటికొచ్చే వేళకి మా అన్నా, యీ అచ్యుతం కనిపించారు. అప్పటికి ఏడాదినుంచి అన్నయ్య బొంబాయిలో వుంటున్నాడు. ఏవో చదువుకని వెళ్లి డబ్బంతా తగలేస్తున్నాడనీ నాన్న అన్నయ్యమీద నిప్పులు చెరుగుతుండేవారు. అకస్మాత్తుగా అన్నయ్య రావడం నాకు ఆశ్చర్యంవేసింది.

దక్షిణవేపు గచ్చురుగుమీద నుల్చున్నాను. అప్పుడే సూర్యుడు అస్త మిస్తున్నాడు. చాలా గమ్మత్తుగా ఉంది. అరుగుమీద నిల్చున్న నన్ను అచ్యుతం కిటికీగుండా తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు కాబోలు—ఆ చూపులు నావీపుని సూదుల్లా పొడిచి నట్టయింది.

వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయాను. కాసేపు అయాక అన్నయ్య నన్ను అచ్యుతానికి పరిచయం చేశాడు. వారిద్దరూ ప్రాణస్నేహితులట.

అచ్యుతానివి మనిషిని నిలబెట్టే చూపులు. అతను అంత అందగాడు కాదు సన్నగా పొట్టిగా వుంటాడు. ముఖంలో కళాకాంతులు వుండవు. ఆ కళ్ళే సూదుల్లా వుంటాయి.

మొగాళ్ళంటే ఏమాత్రం నదురూ బెదురూ లేని నేను కొంతసేపటి దాకా అచ్యుతంతో సరిగా మాట్లాడలేక పోయాను. అతని చూపులు కందిరీగల్లా ఝుంమ్మంటూ కుడతాయి.

మాటల్లో పడ్డాం. ఏవో ఖబుర్లు అంజూరచెట్టుకింద సన్నని వెన్నెల్లో కూచుని మాట్లాడుకున్నాం. అచ్యుతం—చంతపండు ధర దగ్గిరనుంచి చీనా సమస్యదాకా ఒకటేమిటి అన్నీ—ధారాపాతంగా మాట్లాడతాడు. లోకజ్ఞానం ఎరగని నాకు అతనొక మహాపండితుడులా తోచాడు.

అందరం భోజనాలు చేశాం. అన్నయ్యకీ, అచ్యుతానికీ దొడ్లో కాకరపాదు నీడలో పక్క వేశారు. నేను పుస్తకాలు పుచ్చుకుని చదువుకి పుపక్రమించాను. అచ్యుతం కళ్ళూ, మాటలూ నాఏకాగ్రతని పాడుచేశాయి. ఏదో చదువుతు పోతున్నాను. నా వెనక అడుగుల చప్పుడికి తలెత్తిచూశాను.

"ఈ ఒక్క రాత్రీ ఆ అర్థంలేని పాఠాలకి శలవివ్వకూడదూ? ఎల్లాగల్లా మేం వెళ్ళిపోతాం. ఆ తర్వాత మీరూ పుస్తకాల్లో కుస్తీపట్టచ్చు. మీ అన్నయ్య పిలుస్తున్నాడు. రండి చక్కటి ఖబుర్లు చెప్పుకుందాం, దొడ్లో కూచుని" అన్నాడు అచ్యుతం.

అన్నయ్య మంచమీద కూచున్నాను. అచ్యుతం దిళ్ళమీద చెయ్యి ఆనించి, అరచేతులో గడ్డం బెట్టుకు, వంగి పడుకున్నాడు. ఏవేవో ఖబుర్లు. మధ్య మధ్య అతను తన చూపుల్తో నన్ను చీల్చేస్తున్నాడు. అలా చూసి నపుడు ఆ కళ్ళు రెండూ పొడవాలనిపించేది. అన్నయ్యా తనూ కలిసి

ప్రపంచాన్ని మారుస్తారుట అ మార్పుకు ధనం అవసరం. అందుకోసం నాన్న దగ్గరకు అన్నయ్య వచ్చాడు. చుట్టూ వెన్నెల. పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల. వెన్నెల్లో కొకరాకుల వంపుల నీడలు. నిశ్శబ్దంగావుంది ప్రకృతి. పైథాగరస్ థిరమ్ కిందవున్న మూడో ఫైటరు రాలేదని నాకు మనసులో బాధగావుంది.

"పొద్దుటే స్కూలుకి వెళ్ళాలి. నిద్దరొస్తోంది" అన్నాను అన్నయ్యనీ అచ్యుతాన్నీ వుద్దేశించి. పన్నెండు కొట్టారప్పుడే.

"మేము వెళ్ళేవేళకి లేవగూ ?" అన్నాడు అచ్యుతం.

"అల్లాగే" అంటూ లోపలికివెళ్ళి పక్కమీద పడ్డాను. నా కళ్ళు మూతలూ పడ్డాయి

తెల్లారిగట్ల మూడింటికి అన్నయ్య లేపాడు-తాము రైలుకి వెళ్ళిపోతున్నామని.

గచ్చరుగుమీదకొచ్చి నుల్చున్నాను. వెన్నెల వెలా తెలా పోతోంది. మామిడాకుల నీడలు మామీద పడ్తున్నాయి. అచ్యుతం నా చేతిని తన చేతులోకి తీసుకుని వేళ్ళు నొక్కుతూ 'వస్తాన'న్నాడు. నా చెయ్యి ఝల్లుమంది.

ఇంటర్ సీనియర్ చదువుతుండగా నాకు పెళ్ళయింది. నా పెళ్ళయిన నెల్లాళ్ళకు అన్నయ్యకీ నాన్నకీ డబ్బువిషయంలో పేచీలు వచ్చాయి. నాన్న అన్నయ్యని యింట్లోంచి తరిమేసి ఒక్కదమ్మిడీ అడగొద్దన్నాడు. అన్నయ్య డబ్బుబాగా తగలేసినమాట నిజమే. అచ్యుతంవల్లనే యిలా తయారయాడని నాన్న అప్పుడప్పుడు అమ్మతో భోజనాలదగ్గిర అంటూండేవారు.

ఆ తర్వాత అచ్యుతాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయాను. జ్ఞాపకం వుంచుకునేందుకు ఏముంది గనక ? మొదటినుంచి అన్నయ్యకి నా పెళ్ళి యిష్టంలేదు. కాని అతని యిష్టా యిష్టాల ప్రసక్తి ఎవరికి? అన్నయ్యమాటకు యింట్లో విలవలేదు. ఈ ఆరేళ్ళబట్టి అన్నయ్య ఖబురు మాకు తెలియదు. మళ్ళీ యివ్వాల్టికి యీఉత్తరం. అన్నయ్యవస్తే పర్వాలేదుగాని, అచ్యుతాన్ని ఎందుకు తోడు తీసుకురావాలి ?

ఆరేళ్ళనుంచి హాయిగా వెళ్ళిపోతోంది. కాని అతని చూపులు తలుచు

కుంటే ఎందుకో భయంగా ఉంది. అసలు అతను యిప్పుడు ఇక్కడికి రావటం ఎందుకు?

"ఏం వస్తే? ఆనాటి చిలిపిరాధ ఈనాడు ఎలావుందో చూదామని రావచ్చు ఖంగారుదేనికి? వుండాల్సినంత దూరంలోవుంచు. చిన్నతనంలో జరిగిన ప్రతిదాన్నియిలా పట్టుకూర్చుంటావా? వడ్లగింజలో బియ్యపు గింజ" అన్నాను.

"నీకు తెలియదు మణీ. ఆచూపుల్లోని మంత్రప్రభావం నీకర్థంకాదు. హాయిగా నిర్మలంగా గడిపే నాజీవిత ప్రాంగణంలోకి అతను ఎందుకు రావాలి?"

"ఎంత వెర్రిదానివి! గోరంతలు కొండంతలు చేసుకు పిచ్చిని పడు తున్నావు. మీఆయన స్నేహితులెందరు రావటంలేదు-మీయింటికి? చూపు ల్లేవు-గీపుల్లేవు. లోకజ్ఞానం తెలియని దానివి కాబట్టి ఆనాడు ఆ చూపులు నిన్ను కట్టేశాయి. ఆరేళ్ళు కాపరంచేశావు. ఒక మొగాడికి భయపడ్డావా? స్త్రీకి వివాహంతో బాల్యమంతా అంతర్ధానమవుతుంది. నీ కిష్టంలేకపోతే వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పు. మీ అన్నయ్యని పిలాల్లెయ్యి. అంతేగాని యింత కలవరమా?"

"కాని..." రాధ వాక్యం నిలిచింది.

ఏదో గడ్డు సమస్యే వచ్చేట్టుంది. ఆ సాయంత్రం ఎనిమిదింటిదాకా ఖబుర్లాడి యింటికొచ్చాను. కాని ఎందుకో ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు. రాధ ముఖం పలుమార్లు విచారంగా కనపడింది కళ్ళముందు

మర్నాటి సాయంత్రం రాధ యింటికెళ్ళాను. నే వెళ్లే వేళకి తోటలో వాలుకుర్చీమీద ఒక ఎముకలపుట్ట వుంది. లోపలికెళ్ళాను. హాల్లో రాధలేదు. డాబామీద చాప పరచుకు పడుకునుంది. ఇరవై నాలుగు గంటల్లో రాధలో విపరీతమైన మార్పు వచ్చింది. నవ్వే ఆ కళ్ళు నీలమబ్బుల్లో బరు వుగా వున్నాయి. చెక్కిళ్ళు వడిలిపోయాయి. ఏదో పెద్ద ఆపదలో చిక్కు కున్నట్టుంది. ఇదేక్కడి అవస్థ రాధకి?

"రాధా?" అన్నాను,

"వచ్చావా?" అంది-నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా. ఆమె అరిచేతులు సలసల కాగుతున్నాయి.

"ఏమిటి రాధా ?"

"ఏమయింది-అనుకున్నంతా అయింది."

"అంటే ?"

"వచ్చేటప్పుడు చూడలేదూ ?"

"ఏమిటి ?"

"అతన్నే-అచ్యుతాన్ని నాకోసం ఎలా అయిపోయాడో-చూడు? ఎంత పాడయిపోయాడో-పాపం ఆ రేళ్ళు ఎలా కృశించిపోయాడో ?"

అర్థం అవుతోంది. వెర్రి రాధ! మొగవాళ్ళ దబ్బా మోతల్ని రాధ నమ్ముతోంది. అచ్యుతం ప్లేటు మార్చాడా? రాధ హృదయాన్ని కదిలించ పోతున్నాడా? యిద్దరూ కష్టసుఖాలు చెప్పుకున్నారన్నమాట! సాలె గూట్లో నా రాధని చిక్కుకోనిస్తానా? ఈ మొగాళ్ళు ఐంద్రజాలికులు. రాధ అన్నగారు మనిషా-పశువా ?

"ఈ ఎనిమిదేళ్ళూ నేను అతన్ని మర్చిపోయాను. కాని నన్ను అతను ఒక క్షణంగూడా మరవలేకపోయాడు. గచ్చరుగుమీద ఆ నాడు నన్ను చూసిన వుత్తర క్షణంలోనే ప్రేమించాట్ట. యీ లోగా నేను మరొకరి సొత్తునయిపోయాను. ఈ ఎనిమిదేళ్ళూ నన్ను తల్చుకుంటూ ఎలా కృంగి, కృశించిపోయాడో-పాపం! చూడు ఒట్టి ఎముకలపుట్ట యీ నాడు. నేను హాయిగా నవ్వుతూ అచ్యుతంలాంటి మనిషి ఒకడున్నాడనే సంగతే మర్చిపోయాను. నా ప్రేమకోసం తపనపడి యిలా అయిపోయాడు" అంది.

ప్రేమపైత్యం రాధకి పూర్తిగా ఎక్కింది. అచ్యుతం గ్రామఫోను పాటని వొప్పిగ్గా విన్నదన్నమాట. "అయితే మరి నీ పెళ్ళి కాకమునుపే, ఆ ప్రేమని వెళ్లబెట్టలేకపోయాడా?" అన్నాను కోపంగా-కసి కనిపించ నీకుండా.

"నా పెళ్లి అంత తొందరలో అవుతుందని అనుకోలేదుట. తనకి నామీద ప్రేమ ఉన్న సంగతి అన్నకి తెలుసుట. అందుకే అన్న నా పెళ్లికి యిష్టపడలేదు కాబోలు"

"పోనీ-నీ పెళ్ళి యిద్దరూ కలిసి ఆపించలేకపోయారా ?"

"ధైర్యం లేకపోయిందట"

"ధైర్యం లేకపోయిందీ? ఇప్పుడు నిర్మలంగా గడిచే నీ సంసారాన్ని కలత పెట్టేందుకు ధైర్యం వచ్చింది? రాధా! ఎంత తెలివిగలవాళ్లూ ఒక్కొక్క సందర్భంలో మూర్ఖులైపోతారు సుమా? నువ్వింకొకరి భార్యవి. నీ కనేక బాధ్యతలున్నాయి. మీ అన్నయ్యా అచ్యుతం దేశదిమ్మరులు నేను కనుక్కుంటా. యీ సంగతంతా మీ అన్నయ్యేరీ?"

"అన్నయ్యా డాక్టరుగారూ క్లబ్‌కి వెళ్ళారు."

"మీ యిద్దర్నీ యింట్లో వదిలా? భేష్!"

రాధ చురచుర చూసింది. ఆ ఎముకలపుట్టను చూసి ఏ మానవ మాత్రుడూ తప్పు పట్టలేడు. రాధ సౌశీల్యం గురించికాదు నా చింత. పరిశుభ్రమైన మనసుని పాడుచేసుకుంటోందే అని నా బాధ.

"ఇంతకీ అచ్యుతం యిక్కడికెందు కొచ్చినట్లు?" అని అడిగాను.

"ఏమీలేదు. డాక్టరు టి. బి. అన్నారు. డాక్టరెందుకు—ఆమాట మనమే చెప్పచ్చు. శానిటోరియమ్‌లో జేరాలిట. చివరిసారి నన్ను చూద్దామని వచ్చాడు. అట్టే ఆశలులేవు మహాఅయితే ఓ యాడాది బతకొచ్చుట. అదీగాక అతనికి జీవించాలని పెద్ద కోర్కెకూడా లేదు." అంది రాధ విచారంగా.

"ఏం?" అన్నాను. జారిపోతున్న రాధని పట్టుకోవలసినభారం నాది. "అయితే రాధా! ఆరేళ్ళనుంచీ రాక యిప్పుడు రావడమేం? ఆరోగ్యం నాశనం చేసుకుని నువ్వు కారణం అని యిప్పుడు చెప్పటం దేనికి? ఇంత మనస్థితికి రాకముసుపే నిన్ను చూసి వెడితే కనీసం నీకు శాంతి అయినా వుండేదిగా. తను మనసారా ప్రేమించిన మనిషి అశాంతి పాలు కాకుండా వుండేదిగా?"

"నువ్వు నా గురించి తాపత్రయ పడుతున్నావుగాని అతని హృదయాన్ని చూడటం లేదు. మణీ. ఏ ఆశా చిగురించక జీవితపు ఆఖరిదినాల్లో యిక్కడికొచ్చి..."

"వొచ్చి?...అతనికి ఏంకావాలి? ఎందుకు వచ్చాడు?"

"అతనికి ఏమీ అక్కర్లేను. నన్ను కడసారి చూద్దామని వచ్చాడు. అతను కోరేదేమిటి? నాకు నేనే..." అని నా కళ్ళలోకి చూసి ఆగి పోయింది.

చివరి అధ్యాయం దగ్గిరకొచ్చామన్న మాట. "అసలు నీ ఉద్దేశం ఏమిటి, రాధా? నువ్వు అతన్ని ప్రేమిస్తున్నావా?"

రాధ నా ప్రశ్నకి సామాధానం చెప్పకుండా రోగిష్టి నవ్వు నవ్వింది.

"ఎల్లుండి ప్రొద్దుట అతను శానిటోరియమ్‌లో జేరుతాడు. నాకోసం అతను చనిపోవడం ఇష్టంలేదు. నా చేతనైన కృషితో మృత్యు ముఖంనుంచి అతన్ని తప్పించాలని వుంది.

"నువ్వు అతన్ని ప్రేమిస్తూవుంటే నేను చెప్పగలిగిందేమీలేదు. అది నీ హృదయానికి సంబంధించిన విషయం" అన్నాడు ముక్తసరిగా.

రాధ ఆకాశంలోకి చూస్తూ కూచుంది.

"అయితే-అతను నీవల్లే యీ స్థితికి వచ్చాడని నిజంగా నమ్ముతున్నావా రాధా? నిజంగా నీవల్ల యీస్థికి కొచ్చిన మనిషి, అంత బాధ భరించగల వోపికవున్న మానవుడు ఆఖరి ఘడియల్లో పాలల్లో ఉప్పు రాయి విసరడు. నీ జీవితంలో చెలగాటమాడేందుకు అతనెవరు? నిజంగా స్వార్థం కనక లేకపోతే అసలు ఇక్కడికి రానేరాడు. వొచ్చినా పెదవి మెదపక వెళ్లిపోయి వుండును. నువ్వు కళ్ళు తెరిచి ముళ్ళలోకి అడుగెడుతున్నావ్. ఊబిలో కూరుకుపోతావ్. తిరిగి డాక్టరు గారింటిలో ప్రవేశించే అర్హత నీకు వుంటుందా? బాగా ఆలోచించుకో" అని ఛివాలున లేచాను.

"మేమిద్దరం మాట్లాడుకోవలసిందేమీ లేదింక, ఇద్దరిదీ చెరో దారి"

ఆ రాత్రి ఎన్నో పీడకలలు వచ్చాయి. రాధ మీద చెప్పలేనంత ప్రేమ పుట్టుకొచ్చింది. నేను ఏంజేసి రాధను కాపాడగలను? నిజంగా నాకు

ప్రేమ తెలీదా? ప్రేమించ గలిగే హృదయం నాకు భగవంతుడు ప్రసాదించ లేదా? "ఎందుకలా వులికిపడుతున్నావని" ఆయన ఎన్నోసార్లు అడిగారు.

తొలికోడి కూసింతరువాత, కాస్త కునుకు పట్టింది. ఇంతలో పాల మనిషి దబదబా తలుపు కొట్టాడు. తలుపు తీసి చూతునుగదా పాలమనిషి గాదు...రాధ! నన్ను గట్టిగా కావలించుకు బావురుమంది.
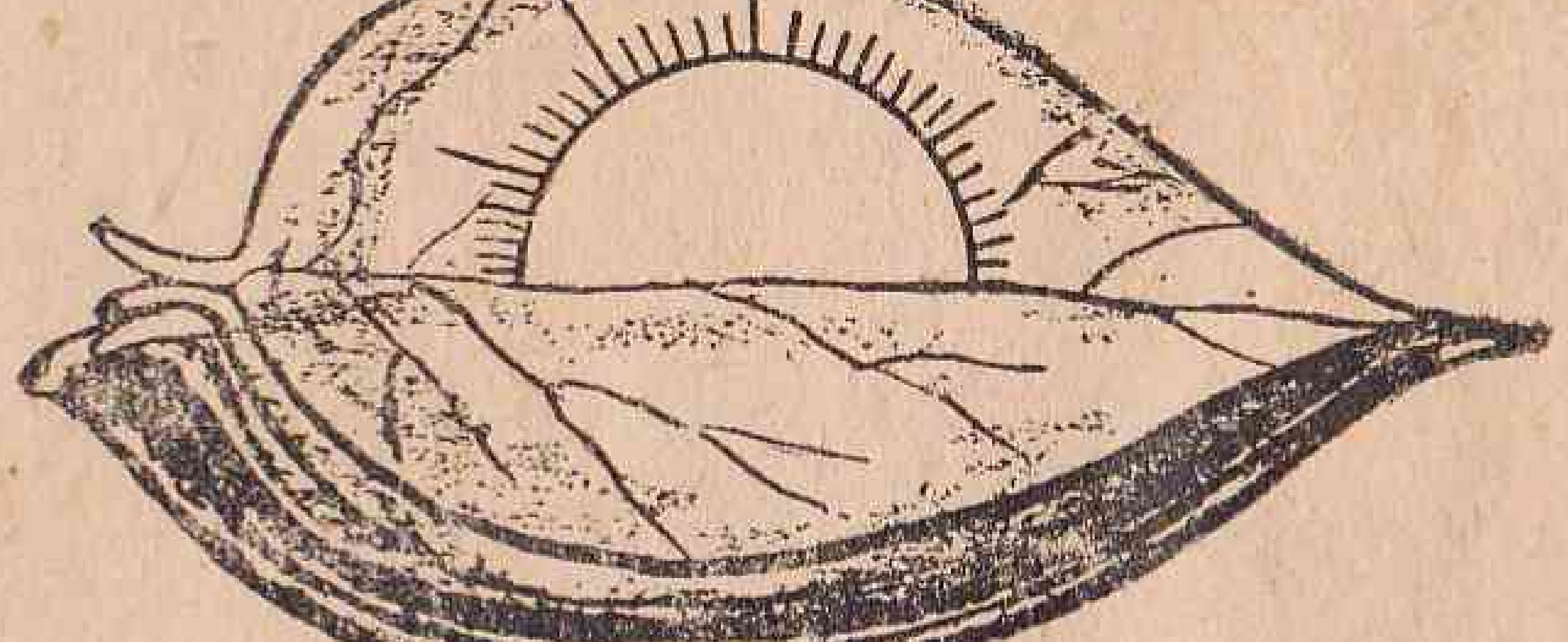
తెల తెలవారుతుండగా అచ్యుతం తన చేతుల్లోనే నిశ్చింతంగా కళ్ళు మూసుకున్నాట్ట. రాత్రంతా అతన్ని ఎంత శపించి పోశాను!